



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: JTH INVEST s.r.o.**, se sídlem Krupská 33/20, Teplice, *zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1*, proti **žalovanému: Česká obchodní inspekce, ústřední inspektorát**, se sídlem Štěpánská 15, Praha 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 11. 2016, čj. ČOI 88243/16/O100/2200/16/Šte/Št, ve znění usnesení žalovaného ze dne 21. 2. 2017, čj. ČOI 26972/17/O100 – OP/182,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

Žalobci byla pro porušení právních povinností uvedených v § 14a zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon č. 634/1992 Sb.*“ nebo „*zákon o ochraně spotřebitele*“), uložena pokuta ve výši 100.000,- Kč [rozhodnutí České obchodní inspekce, inspektorátu Plzeňského a Karlovarského, ze dne 2. 6. 2016, čj. ČOI 69129/16/2200, ve spojení s rozhodnutím České obchodní inspekce, ústředního inspektorátu, ze dne 10. 11. 2016, čj. ČOI 88243/16/O100/2200/16/Šte/Št, ve znění usnesení České obchodní inspekce, ústředního inspektorátu, ze dne 21. 2. 2017, čj. ČOI 26972/17/O100 – OP/182].

II. Žalobní body

I) V řízení před správními orgány byla porušena ustanovení o řízení, a to tak závažným způsobem, že to mohlo mít a mělo vliv na zákonnost samého rozhodnutí ve věci. Naprosto

zásadní a nezhojitelné je porušení ust. § 3 správního řádu. Správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav, respektive zjištěný stav vyložily v neprospěch účastníka řízení a tento tak nemá oporu ve spisovém materiálu, který poskytuje podklad pro zcela jiné rozhodnutí o skutkových otázkách, než jak bylo uzavřeno v napadených rozhodnutích. V řízeních, v nichž je ukládána oprávněné osobě z moci úřední povinnost, má správní orgán povinnost „i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena“ (§ 50 odst. 3 správního řádu). Rovněž tak bylo pak porušeno ust. § 52 správního řádu, pokud jde o provádění důkazů nutných ke zjištění stavu věci, což implikuje i porušení ust. § 50 odst. 4 téhož zákona. Dalšími porušenými ustanoveními jsou pak ust. § 2 odst. 3 a ust. § 4 odst. 2 a 4 správního řádu.

2) Dne 7. 4. 2016 bylo s účastníkem řízení zahájeno předmětné správní řízení pro podezření z porušení § 14a zákona č. 634/1992 Sb. Tento závěr, tedy nevedení evidence prodávajících v prostorách tržnice Dragoun, prodejní místo F 10, Dragounská 2550, Cheb, ke dni 12. 9. 2014, dovozuje správní orgán prvního stupně i žalovaný v napadeném rozhodnutí na základě vyjádření z dnů 24. 9. 2014 a 1. 12. 2014. Jak žalovaný, tak správní orgán prvního stupně ignorují skutečnost, že nejenom že žalobce v rámci svého vyjádření k podkladům ze dne 10. 5. 2016 doložil požadovanou evidenci, ale se na základě této evidence podařilo správnímu orgánu identifikovat osobu, která na předmětném prodejním místě prováděla svou činnost. K identifikaci konkrétního uživatele daného prodejního místa došlo na základě sdělení společnosti RESIDENCE TEPLICE s.r.o. ze dne 7. 9. 2015. Tato společnost byla schopna identifikovat danou osobu právě na základě spolupráce s žalobcem. V případě předmětné tržnice nebyla v důsledku řetězcích se smluvních vztahů vícero společností, které působí na předmětném tržišti, a jejich značné komplikovanosti, tato skutečnost na první pohled zjevná. Nicméně nutno opět podotknout, jak to žalobce činil i v průběhu správního řízení, že žalobce jako takový nikdy nebyl k doložení předmětné evidence vyzván. Skutečnost, že evidence k prodejnímu místu F 10 byla doložena 10. 5. 2016, tak nemůže bez dalšího správní orgán vykládat tak, že se jedná o doložení účelové. Žalobce má za to, že žalovaný tím, že nepřihlédl k doložené evidenci, postupoval v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu a zatížil tak napadené rozhodnutí nepřezkoumatelností a nezákonností.

3) Dle § 14a věty druhé zákona č. 634/1992 Sb. je povinnost uchovávat evidenci po dobu jednoho roku ode dne provedení evidenčního záznamu (v předmětném případě pouze do 1. 5. 2015). I z tohoto důvodu byl žalobce schopen evidenci dodat až po opakovaném lustrování. Kdyby byl žalobce správním orgánem vyzván k doložení zmíněné evidence, vynaložil by veškeré úsilí k jejímu doložení v rámci lhůty správním orgánem uložené, avšak k tomuto nedošlo. Přitom to je právě správní orgán, který nese odpovědnost za zjištění stavu věci v souladu s požadavky ust. § 3 správního řádu. Rovněž nutno upozornit na skutečnost, že žalobce nebyl dotazovanou osobou ani v jednom z případů reakce na výzvy správního orgánu prvního stupně ze dne 24. 9. 2014 a 1. 12. 2014. Žalobce se nemůže ztotožnit se závěrem správního orgánu o skutečnosti, že by ke dni 12. 9. 2014 nevedl předmětnou evidenci. Správní orgán prvního stupně a následně i žalovaný argumentují výše zmíněnými vyjádřeními ze dne 24. 9. 2014 a 1. 12. 2014, avšak v tomto období nebyl žalobce účastníkem správního řízení a ani s ním nebylo žádné správní řízení vedeno. Vzhledem na výše uvedené a samotné doložení evidence poukazuje žalobce na absenci materiální škodlivosti. Trestnost správních deliktů se řídí obdobnými principy jako trestnost trestných činů, tudíž pro trestnost jednání musí být naplněna bezpochyby i materiální stránka deliktu. Mají-li pro trestnost správních deliktů platit podobné principy a pravidla jako v případě trestných činů, je potřeba důsledně zvažovat situaci, v níž formálně trestný skutek nelze považovat za trestný čin, je-li jeho společenská nebezpečnost nižší než nepatrná. Obdobné principy platí i pro správní delikty. Podstatou správních deliktů je postih za jednání v rozporu s právem. K jeho trestnosti nepostačuje, že

jednání po formální stránce vykazuje znaky skutkové podstaty deliktu (odhlédnuto od splnění povinnosti), pokud zároveň není jednáním společensky nebezpečným (škodlivým). Jinak řečeno, aby mohlo být určité protiprávní jednání kvalifikováno jako správní delikt, musí být kromě formálních znaků deliktního jednání naplněna i materiální stránka deliktu a jednání musí vykazovat určitou míru společenské nebezpečnosti ve vztahu k porušené povinnosti, stanovené zákonem na ochranu odpovídajících hodnot. Na těchto závěrech nemůže ničeho změnit skutečnost, že zákony upravující správní delikty *stricto sensu* materiální stránku neupravují (na rozdíl od trestných činů a přestupků). Na předestřené se shoduje i v tomto směru konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu i obecných soudů. Vždy je potřeba zkoumat, jaký zájem společnosti je porušeným ustanovením chráněn, zda byl posuzovaným jednáním porušen, popř. v jaké intenzitě se tak stalo, resp. zda naplňuje skutkovou podstatu i z hlediska materiálního korektivu. Společenská nebezpečnost jednání je v daném případě nulová, resp. vzhledem k doložení předmětné evidence zcela absentuje. Zájem státu tak nebyl nikterak ohrožen ani porušen.

4) Odůvodnění výše uložené sankce je zcela nedostatečné a paušální. Dle § 24b odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele platí, že „při určení výměry pokuty se přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán“. Správní orgán prvního stupně sice v rozhodnutí konstatuje zákonné direktivy pro určení výše sankce, avšak jejich odůvodnění je zcela nepřiléhavé. Žalobce je přesvědčen, že uložená sankce je nepřiměřeně vysoká. Ve vztahu k následkům a rozsahu deliktního jednání se nelze domnívat, že uložená pokuta by byla přiměřená. Přitom zcela jistě nelze argumentovat procentuálním vyjádřením sankce ve vztahu k maximální možné výši. Maximální možná výše sankce je stanovena tak, aby bylo možné postihnout deliktní jednání prakticky v jakémkoliv rozsahu a tudíž je výměra možné výše sankce provedena takto široce. Je nutno vzít v potaz skutečnost, že žalobce předmětnou evidenci správnímu orgánu v rámci správního řízení doložil a správní orgán tak byl schopen určit osobu, která dané prodejní místo užívala a vůči které tak může dovozovat následky z kontrolního zjištění vyplývající z předmětné kontroly. Žalobce zároveň odkazuje na význam teorie práva ve vztahu k významu sankce, přičemž je přesvědčen, že daná sankce není schopná dosáhnout svého účelu. Žalobce poukazuje na to, že je doposud osobou netrestanou, má všechna potřebná povolení a vždy respektoval zákony České republiky. Domnívá se tedy, že jemu uložená sankce je nanejvýš nespravedlivá.

III. Vyjádření žalovaného správního orgánu

Jelikož se žalobní námitky z velké části shodují s odvolacími námitkami, odkazuje žalovaný na odůvodnění svého rozhodnutí, v němž vyložil, z jakého důvodu je neshledává opodstatněnými.

K žalobní námitce, že žalobce jako takový nikdy nebyl k doložení předmětné evidence vyzván, žalovaný dále uvádí, že je pravdou, že ze spisového materiálu vyplývá, že výzvu k zaslání evidence prodávajících kontrolní pracovník adresoval společnosti IMMORENT Cheb s.r.o. jakožto vlastníku tržnice Dragoun v Chebu. Byl to však žalobce, kdo na základě této výzvy jakožto provozovatel tržnice Dragoun (jak vyplývá z prohlášení společnosti IMMORENT Cheb s.r.o. připojeného k vyjádření ze dne 1. 12. 2014) podáním ze dne 24. 9. 2014 odkazujícím na č. j. výzvy kontrolního orgánu a dále pak v podání ze dne 1. 12. 2014 kontrolnímu orgánu zaslal kopie nájemních smluv na prodejní místa F9, F11 a F12 s tím, že na prodejní místo F10 neeviduje k datu kontroly platnou nájemní smlouvu a že veškerá činnost v tomto prodejním místě byla realizována bez vědomí provozovatele tržnice neznámou osobou. Z uvedeného je zřejmé, že žalobce jakožto provozovatel tržnice výzvu

kontrolního orgánu obdržel (zvláště, když na její č.j. ve svém vyjádření odkazuje a vyjádření adresuje kontrolnímu orgánu), byť prostřednictvím společnosti IMMORENT Cheb s.r.o., a k požadovaným informacím se ve svých podáních vyjádřil. Zcela nepochybně si tedy žalobce byl vědom povinnosti předložení evidence vyplývající z výzvy kontrolního orgánu a na tuto povinnost zasláním svého vyjádření adresovaného kontrolnímu orgánu reagoval. Za nepřipadnou proto považuje žalovaný námitku žalobce, že kdyby byl přímo vyzván k doložení zmíněné evidence, vynaložil by veškeré úsilí k jejímu doložení, avšak k tomu nedošlo. Žalovaný, stejně jako ve svém rozhodnutí, v této souvislosti připomíná, že v případě, že by žalobce vedl evidenci prodávajících řádně, tedy že by v této evidenci vedl jako prodávajícího ke dni 12. 9. 2014 na předmětném prodejním místě pana L.T.T. nemohl by správnímu orgánu opakovaně sdělit, že na toto místo neeviduje žádnou nájemní smlouvu a že veškerá činnost je zde prováděna neznámou osobou. Bylo by tedy nadbytečné nově vyzývat přímo žalobce k předložení předmětné evidence, neboť skutková zjištění vztahující se k předmětu tohoto správního řízení vyplývala z dosavadních vyjádření žalobce a dodatečné předložení evidence by na skutkové závěry nemělo žádný vliv. Žalovaný tedy uzavírá, že skutečnost, že se žalobce v této věci vyjádřil na výzvu kontrolního orgánu, kterou jakožto provozovatel tržnice obdržel nikoli přímo od tohoto orgánu, ale prostřednictvím vlastníka tržnice, je dle jeho názoru, co se týče odpovědnosti žalobce za porušení ust. § 14a zákona o ochraně spotřebitele, nepodstatná. V této souvislosti lze rovněž připomenout, že žalobce nebyl ve správním řízení viněn z nepředložení evidence nebo z jejího nevedení, nýbrž z jejího nikoli řádného vedení, což z jeho vyjádření ze dne 24. 9. 2014 a 1. 12. 2014 nepochybně vyplývá.

Skutečnost, že žalobce v období, kdy učinil tato vyjádření, nebyl účastníkem správního řízení a ani s ním nebylo žádné správní řízení vedeno, dle názoru žalovaného nijak nezpochybňuje relevanci těchto vyjádření učiněných přímo žalobcem pro skutková zjištění v tomto správním řízení. Ze spisového materiálu je patrné, že skutečnosti z vyjádření vyplývající byly důvodem k zahájení předmětného správního řízení, v rámci něhož žalobce měl možnost se k těmto skutečnostem vyjádřit, což také učinil. S jeho námitkami se poté správní orgány ve svých rozhodnutích vypořádaly, přičemž podrobně rozvedly, z jakého důvodu žalobcem v průběhu správního řízení uváděné skutečnosti (zejména dodatečné doložení požadované evidence žalobcem) nemají na závěr o tom, že žalobce porušil ust. § 14a zákona o ochraně spotřebitele, když řádně nevedl ke dni 12. 9. 2014 evidenci prodávajících na tržnici Dragoun v Chebu, a na odpovědnost žalobce za toto porušení žádný vliv. Žalovaný tedy trvá na tom, že pokuta byla žalobci uložena na základě stavu věci zjištěného v souladu se zásadou materiální pravdy, a tedy po právu.

K žalobcově námitce nepřiměřené výše uložené pokuty žalovaný uvádí, že z obou správních rozhodnutí je zcela zřejmé, jaké konkrétní okolnosti tohoto případu ve vztahu k jednotlivým zákonným kritériím vzaly správní orgány při stanovení výše pokuty v úvahu, přičemž zdůraznily zejména vysokou typovou závažnost postihovaného jednání vyjádřenou horní hranicí zákonné sazby 5.000.000 Kč. I dle konstantní judikatury je třeba výši pokuty stanovit i ve vztahu k horní hranici zákonné sazby vyjadřující typovou závažnost deliktu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 1 Afs 50/2005-97, rozsudek Městského soudu v Praze č.j. 9 A 40/2013-42 a usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č.j. 1 As 9/2008-133). Dle názoru žalovaného skutečnost, že žalobce evidenci prodávajících doložil v rámci svého vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí dne 10. 5. 2016, tedy po téměř 20 měsících od výzvy kontrolního orgánu o její předložení, na niž žalobce reagoval podáním ze dne 24. 9. 2015, nesnižuje závažnost protiprávního jednání žalobce, a to především z důvodu účelu žalobcem porušené povinnosti, jímž je dohledatelnost osoby odpovědné za případné delikt ní jednání zjištěné při prodeji na tržišti a její rychlý a tím pádem účinný postih. Z odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí je zřejmé, že skutečnost, že se jedná o první

zjištěné porušení ust. § 14a zákona o ochraně spotřebitele ze strany žalobce, vzal prvoinstanční orgán v úvahu při stanovení výše pokuty jakožto polehčující okolnost.

IV. Replika

V replice žalobce uvedl, že žalovaný ve svém vyjádření odkazuje na hned několik vyjádření (24. 9. 2014 a 1. 12. 2014), které měly být podáním žalobce, nicméně jak je patrné z tzv. paty listiny ze dne 24. 9. 2014, toto bylo učiněno společností RESIDENCE TEPLICE s.r.o. Žalobce i nadále trvá na své námitce, že nebyl jako takový vyzván k doložení předmětné evidence. Žalobce s údivem sleduje argumentaci žalovaného stran nadbytečnosti vyzývat přímo žalobce k předložení předmětné evidence a tvrzení, že dodatečné předložení evidence by na skutkové závěry nemělo žádný vliv. S tímto tvrzením nelze za situace, kdy žalobce nebyl ani jednou kontaktován kontrolním orgánem s dotazem na doložení evidence, souhlasit, neboť právě až v souvislosti se zahájením správního řízení se žalobce ocitl v pozici účastníka správního řízení a mohl tak v souladu se všemi oprávněními a povinnostmi dle správního řádu relevantně reagovat na dotazy správního orgánu. Jak je ze správního spisu patrné, na tržnici OC Dragoun Cheb v předmětné době působilo najednou více subjektů, které na základě řetězcích se smluvních vztahů působily při správě tržnice. Z tohoto důvodu byl žalobce nucen důkladně prohledat archivaci nájemních smluv, kterou již jako řádně vedený účastník řízení správnímu orgánu poskytl.

V. Jednání před soudem

Při jednání před soudem dne 17. 1. 2018 účastníci řízení setrvali na svých výše zrekapitulovaných argumentacích. Bylo zjištěno, že žalobou napadené rozhodnutí žalovaného bylo v souladu s § 70 správního řádu opraveno usnesením ze dne 21. 2. 2017, čj. ČOI 26972/17/O100 – OP/182.

VI. Posouzení věci krajským soudem

Podle § 24 odst. 11 zákona o ochraně spotřebitele se provozovatel tržště (tržnice) dopustí správního deliktu tím, že v rozporu s § 14a nevede nebo nepředloží evidenci prodávajících.

Podle § 14a zákona o ochraně spotřebitele [ve znění účinném do 31. 12. 2014] provozovatel tržště (tržnice)^{11d)}, včetně obce pronajímající část veřejného prostranství k příležitostnému stánkovému prodeji, jsou povinni vést evidenci prodávajících, která musí obsahovat údaje v rozsahu uvedeném ve zvláštním právním předpise^{11e)}, a předložit ji na žádost dozorovému orgánu. Evidenci je povinen uchovávat po dobu jednoho roku ode dne provedení evidenčního záznamu.

Poznámka ^{11d)} odkazuje na § 132 písm. d) zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění zákona č. 217/2005 Sb., a poznámka ^{11e)} na § 17 odst. 7 zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání (živnostenský zákon), ve znění pozdějších předpisů.

Podle § 17 odst. 7 věty první živnostenského zákona provozovna musí být trvale a zvenčí viditelně označena obchodní firmou nebo názvem nebo jménem a příjmením podnikatele a jeho identifikačním číslem osoby.

Ustanovení § 14a bylo do zákona o ochraně spotřebitele doplněno s účinností ode dne 29. 5. 2006 novelou provedenou zákonem č. 229/2006 Sb. K vložení tohoto ustanovení se v důvodové zprávě uvádí: „Navrhovaná úprava umožní kontrolním orgánům v případech, kdy

ze strany prodávajících budou stánky opuštěny a nebudou stanoveným způsobem označeny, následně identifikovat prodávajícího. Navrhovaná úprava tak především umožní dozorovým orgánům provádět účinná opatření vůči prodávajícím, kteří porušují zákonem dané povinnosti, a uplatnit vůči nim postihy.“ (Důvodová zpráva k vládnímu návrhu zákona, kterým se mění zákon č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, Poslanecká sněmovna Parlamentu České republiky, IV. volební období, tisk 1131/0, část č. 1/4).

Ve smyslu § 24 odst. 12 písm. d) zákona o ochraně spotřebitele za správní delikt podle odstavce 11 se uloží pokuta do 5 000 000 Kč.

Česká obchodní inspekce, inspektorát Plzeňský a Karlovarský, dne 2. 6. 2016 pod č.j. ČOI 69129/16/2200 společnosti JTH INVEST s.r.o., IČ 27286657, pro porušení právních povinností uvedených v § 14a zákona o ochraně spotřebitele a naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle § 24 odst. 11 téhož zákona, kterého se dopustila tím, že *nevedla řádně ke dni 12. 9. 2014 evidenci prodávajících na tržnici „Dragoun“ v Chebu, konkrétně neevidovala stanovené údaje o prodávajícím v provozovně „stánek č. F 10“, umístěné v budově č.p. 2550 stojící na pozemku parc. č. st. 691/42, na tržnici Dragoun, Dragounská 2550, Cheb*, když sdělila správnímu orgánu podáním č.j. 105271/14/2200 ze dne 24. 9. 2014 a dále podáním č.j. 131387/14/2200 ze dne 1. 12. 2014, že na předmětné prodejní místo neeviduje jakožto provozovatel obchodního centra Dragoun platnou nájemní smlouvu a že činnost v prodejním místě byla dne 12. 9. 2014 realizována neznámou osobou, ačkoli údaje o prodávajícím vést měla a mohla, neboť prodejní místo bylo prodávajícímu pronajato a byla zde správním orgánem dne 12. 9. 2014 zjištěna nabídka a skladování 914 kusů výrobků porušujících některá práva duševního vlastnictví ve smyslu § 2 odst. 1 písm. n) bodu 1. zákona o ochraně spotřebitele, uložila podle § 24 odst. 12 písm. d) zákona o ochraně spotřebitele pokutu ve výši 100.000,- Kč.

Proti tomuto rozhodnutí správního orgánu prvního stupně se žalobce odvolal.

Dne 10. 11. 2016 pod č.j. ČOI 88243/16/O100/2200/16/Šte/Št Česká obchodní inspekce, ústřední inspektorát, odvolání žalobce zamítla a odvoláním napadené rozhodnutí České obchodní inspekce, inspektorátu Plzeňského a Karlovarského, ze dne 2. 6. 2016, č.j. ČOI 69129/16/2200, potvrdila.

Ze správních spisů soud zjistil, že dne 12. 9. 2014 provedli inspektoři ČOI kontrolu na tržnici Dragoun v Chebu. Při kontrole jedné prodejní jednotky – stánku zjistili nabídku a skladování výrobků porušujících některá práva duševního vlastnictví v celkovém počtu 914 kusů. Předmětný stánek nebyl v době kontroly označen číslem stánku, jménem kontrolované osoby ani jinými identifikačními údaji prodávajícího. Proávající – dva občané vietnamské národnosti ze stánku utekli a již se v místě zajišťování zboží neukázali. Identifikace prodejní jednotky jako stánku F 10 proběhla dodatečně podle plánu uvedené tržnice a dále pak podle zaslaných nájemních smluv. Česká obchodní inspekce, inspektorát Plzeňský a Karlovarský, žádala o zaslání ke dni 12. 9. 2014 platné evidence prodávajících, včetně kopií nájemních smluv k prodejním stánkům F 9, F 10, F 11 a F 12.

Dne 22. 9. 2014 Česká obchodní inspekce, inspektorát Plzeňský a Karlovarský, zaslala společnosti IMMORENT Cheb s.r.o. toto oznámení ze dne 19. 9. 2014, č.j. ČOI 102360/14/2200: Dne 12. 9. 2014 proběhla kontrola na tržnici Dragoun v Chebu ve stánku, který v době kontroly nebyl označen identifikačními údaji prodávajícího. K uvedené kontrole jste povinnou osobou. Dle § 8 písm. c) zákona č. 255/2012, o kontrole, v platném znění, zašlete evidenci prodávajících k tomuto prodejnímu prostoru, včetně kopie nájemní či

případně další podnájemní smlouvy týkající se tohoto objektu do 5 dnů od doby seznámení se s úředním záznamem. Tyto smlouvy a evidence prodávajících/ho musí být platné ke dni 12. 9. 2014. K uvedenému oznámení byl přiložen stejnopis úředního záznamu [čj. ČOI 102361/14/2200].

Dne 25. 9. 2014 došlo správnímu orgánu prvního stupně podání datované dne 24. 9. 2014 (zapsané pod čj. **105271/14/2200**) tohoto znění: V příloze Vám zasílám kopie nájemních smluv na prodejní místa F 9, F 11 a F 12 v OC Dragoun Cheb – tržnice. Na prodejní místo F 10 neevidujeme k datu 12. 9. 2014 platnou nájemní smlouvu. Toto podání signoval J.K., Správa majetku, OC Dragoun Cheb. V záhlaví podání je uvedeno J.T.H., v zápatí RESIDENCE TEPLICE s.r.o., IČ 27286959.

Dne 2. 12. 2014 došlo správnímu orgánu prvního stupně podání datované dne 1. 12. 2014 (zapsané pod čj. **131387/14/2200**) tohoto znění: Oznámením o provedení kontroly dne 12. 9. 2014 v prostorách tržnice Dragoun v Chebu v obchodním místě F 10 jste požádali majitele nemovitosti, firmu IMMORANT Cheb s.r.o., o předložení nabývacích dokladů k zajištěnému zboží. Na základě leasingové smlouvy je veškerou správou a údržbou obchodního centra Dragoun v Chebu pověřena společnost JTH INVEST s.r.o. V příloze zasílám prohlášení o této skutečnosti. Vzhledem k tomu, že na obchodní místo F 10 neevidujeme platnou nájemní smlouvu, byla veškerá činnost v tomto prodejním místě realizována bez našeho vědomí neznámou osobou. Proto také k zajištěnému zboží nevlastníme nabývací doklady. Prosím o směřování další korespondence na adresu správce nemovitosti. Také toto podání signoval J.K., OC Dragoun Cheb. V záhlaví podání je uvedeno J.T.H., v zápatí JTH INVEST s.r.o., IČ 27286657. V přiloženém prohlášení společnost IMMORANT Cheb s.r.o. dne 25. 11. 2014 prohlašuje, že je poskytovatelem leasingu ve věci financování výstavby a provozování obchodního centra Dragoun Cheb. Příjemcem leasingu, tedy provozovatelem obchodního centra Dragoun Cheb, je společnost JTH INVEST s.r.o. Na základě leasingové smlouvy zajišťuje společnost JTH INVEST s.r.o. veškerou správu a údržbu obchodního centra Dragoun Cheb.

V podání datovaném a došlém správnímu orgánu dne 28. 7. 2015 společnost IMMORANT Cheb s.r.o. uvedla, že jako vlastník přenechala celé obchodní centrum Dragoun do užívání společnosti JTH INVEST s.r.o., a to na základě tří leasingových smluv. Předmětem jedné z těchto smluv je i areál tržnice, jehož součástí je i budova, v níž se nachází prodejní místo F 10. Se souhlasem společnosti IMMORANT Cheb s.r.o. pak společnost JTH INVEST s.r.o. přenechává konkrétní prostory sloužící k podnikání do podnájmu třetím osobám. Areál tržnice byl takto přenechán do podnájmu společnosti Dopravní a zemní stavby Teplice s.r.o. Tato společnost pak jednotlivé prostory v areálu tržnice přenechává do užívání třetím osobám. Část těchto prostor tak užívá společnost RESIDENCE TEPLICE s.r.o., která následně sama zajišťuje přenechání jednotlivých prodejních míst do užívání konkrétním uživatelům. Ačkoliv bylo tedy uvedeno, že k předmětnému prodejnímu místu není evidována žádná (písemná) nájemní smlouva (resp. smlouva o užívání) pro konkrétní subjekt, není toto sdělení zcela vypovídající pro aktuální řízení, neboť ačkoliv neměla společnost IMMORANT Cheb s.r.o. k dispozici písemnou nájemní smlouvu, nájemní (resp. užívací) vztah konkrétního prodejce k prodejnímu místu existuje a byl platně založen. Mezi společnostmi RESIDENCE TEPLICE s.r.o. a nájemcem byla uzavřena smlouva o užívání předmětného prodejního místa, kterou bylo dané prodejní místo přenecháno do užívání podnikající fyzické osobě Lien Ta Thi.

V podání datovaném dne 7. 9. 2015 a došlém správnímu orgánu dne 9. 9. 2015 společnost RESIDENCE TEPLICE s.r.o. sdělila, že prodejní místo – stánek F 10 na tržnici

Dragoun bylo ke dni 12. 9. 2014 přenecháno do užívání panu L.T.T. Obvykle jsou smlouvy na užívání prodejních míst uzavírány v písemné podobě. V daném případě byla z důvodu nutnosti obsadit uprázdněné prodejní místo smlouva uzavřena v ústní formě. Následně byla smlouva zpracována v písemné formě, ale ze strany uživatele nebyla podepsaná vrácena.

V podání datovaném a došlém správnímu orgánu dne 10. 5. 2016 společnost JTH INVEST s.r.o. uvedla, že na prodejní místo F 10 nebyla evidována smlouva v písemné podobě a tudíž bylo prodejní místo automatickým systémem označeno jako místo bez nájemce. Předmětné místo bylo řádně pronajato, avšak v důsledku řetězcích se smluvních vztahů nebyla tato skutečnost na první pohled zjevná. Z tohoto důvodu došlo zprvu k mylnému sdělení správnímu orgánu. Jak již uváděla společnost IMMORENT Cheb s.r.o. v rámci svého vyjádření ze dne 28. 7. 2015, je zde několik smluvních vztahů vícero společností, které užívají a spravují předmětné tržiště. Není pravdou, že by společnost JTH INVEST s.r.o. předmětnou evidenci nevedla. K identifikaci konkrétního uživatele daného prodejního místa došlo na základě sdělení společnosti RESIDENCE TEPLICE s.r.o. ze dne 7. 9. 2015. Tato společnost byla schopna identifikovat danou osobu právě na základě spolupráce se společností JTH INVEST s.r.o., které se totiž po opakovaném a detailním lustrování podařilo dohledat evidenci prodejních míst ke dni 29. 5. 2014. K tomuto podání je přiložena evidence prodejních míst na tržnici Dragoun ke dni 29. 5. 2014.

K tomu soud konstatuje, že investorská a developerská skupina JTH se skládá z řady společností. V přezkoumávané věci je shoda v tom, že v rozhodné době byla provozovatelem tržnice Dragoun v Chebu společnost JTH INVEST s.r.o. Při kontrole dne 12. 9. 2014 ve stánku F 10 prodával muž se ženou vietnamské národnosti (viz úřední záznam vyhotovený Českou obchodní inspekcí, inspektorátem Plzeňským a Karlovarským, dne 22. 9. 2014 pod čj. ČOI 102361/14/2200 a protokol o kontrole pořízený Českou obchodní inspekcí, inspektorátem Plzeňským a Karlovarským, dne 3. 12. 2014 pod čj. ČOI 99490/14/2200). Jelikož v tomto stánku bylo zjištěno nabízení a skladování většího množství výrobků porušujících některá práva duševního vlastnictví, Česká obchodní inspekce, inspektorát Plzeňský a Karlovarský, požádala o předložení údajů o prodávajícím / prodávajících v uvedeném stánku, včetně kopie nájemní smlouvy, to vše podle stavu ke dni 12. 9. 2014.

Na žádost dozorového orgánu reagoval pan Jiří Kozák, vedoucí obchodního centra Dragoun v Chebu. Společnost JTH INVEST s.r.o. se nevyjádřila tak, že pan J.K. ji nebyl oprávněn zastupovat. Pan J.K. předložil dozorovému orgánu kopie smluv o užívání prodejních míst – stánků F 9, F 11 a F 12, signoval podání datované dne 24. 9. 2014 i dne 1. 12. 2014 (kde je v zápatí uvedena společnost JTH INVEST s.r.o.) a autorizoval také evidenci prodejních míst na tržnici Dragoun ke dni 29. 5. 2014 (k razítku společnosti JTH INVEST s.r.o.). Uvedené jednání pana J.K. je tudíž přiřitatelné společnosti JTH INVEST s.r.o. I když žádost o předložení údajů o prodávajícím / prodávajících byla adresována společnosti IMMORENT Cheb s.r.o., je z výše uvedeného patrné, že se dostala do dispozice společnosti JTH INVEST s.r.o. a že osoba, jejíž jednání je této společnosti přiřitatelné, na ni odpověděla. Za těchto okolností neshledává soud námitku žalobce, že jako takový nikdy nebyl k doložení předmětné evidence vyzván, důvodnou.

Provozovatel tržnice je povinen vést evidenci prodávajících a předložit ji na žádost dozorovému orgánu. To znamená, že společnost JTH INVEST s.r.o. byla povinna u každého stánku evidovat a na žádost předložit údaje, od kdy do kdy tam kdo byl prodávajícím (s údaji v rozsahu uvedeném v § 17 odst. 7 živnostenského zákona). Ve stánku F 10 se evidentně prodávalo. Společnost JTH INVEST s.r.o. však dozorovému orgánu sdělila, že na prodejní místo F 10 neeviduje k datu 12. 9. 2014 platnou nájemní smlouvu a že vzhledem k tomu, že

na obchodní místo F 10 neeviduje platnou nájemní smlouvu, byla veškerá činnost v tomto prodejním místě realizována bez jejího vědomí neznámou osobou. Provozovatel tržnice společnost JTH INVEST s.r.o., jak o tom svědčí její sdělení ze dne 24. 9. 2014 a ze dne 1. 12. 2014, tedy v uvedené době neevidovala údaje o prodávajícím ve stánku F 10. Že tu smlouva o užívání předmětného stánku uzavřena byla (a že proto údaje o prodávajícím evidovány být měly), vyšlo najevo později. Povinnost stanovená v § 14a zákona o ochraně spotřebitele představuje povinnost vést evidenci prodávajících přehledně a úplně a předložit ji dozorovému orgánu ve stanovené lhůtě. Tomu neodpovídá, nejsou-li údaje o prodávajícím na první pohled zjevné, resp. podaří-li se dohledat evidenci prodejních míst až po opakovaném a detailním listrování. Je na provozovateli tržnice, jakým způsobem si zajistí předání stanovených údajů od různých mezičlánků mezi ním a prodávajícím. V přezkoumávané věci měl pan L.T.T. užívat stánek F 10 ode dne 1. 5. 2014 (viz evidence prodejních míst na tržnici Dragoun ke dni 29. 5. 2014), ale provozovatel tržnice o tom nevěděl ani ke dni 12. 9. 2014, ba ani ke dni 24. 9. 2014 a 1. 12. 2014. V těchto souvislostech nelze podle názoru soudu úspěšně čelit závěru správních orgánů, že tím, že nevedla řádně ke dni 12. 9. 2014 evidenci stanovených údajů o prodávajícím v provozovně „stánek č. F 10“, společnost JTH INVEST s.r.o. porušila právní povinnosti uvedené v § 14a zákona o ochraně spotřebitele a naplnila skutkovou podstatu správního deliktu podle § 24 odst. 11 téhož zákona.

V dalším soud odkazuje na podrobné odůvodnění rozhodnutí České obchodní inspekce, ústředního inspektorátu, ze dne 10. 11. 2016, čj. ČOI 88243/16/O100/2200/16/Šte/Št, ve spojení s rozhodnutím České obchodní inspekce, inspektorátu Plzeňského a Karlovarského, ze dne 2. 6. 2016, čj. ČOI 69129/16/2200.

K namítané absenci materiální škodlivosti správního deliktu soud konstatuje, že současné soudní trestání je založeno na tomto principu: *„K dosažení maximální legality podmínek trestní odpovědnosti je návrh nové kodifikace založen na formálním pojetí trestného činu, což mj. povede ke zvýšení jednotnosti při výkladu a aplikaci zákona a k posílení rovnosti všech před zákonem. Toto řešení znamená opuštění dosavadního materiálního či formálně materiálního pojetí a je výraznou změnou určující charakter nové kodifikace trestního práva. ... Formální pojetí trestného činu obsažené v osnově trestního zákoníku přitom neznámá, že by společenská škodlivost trestného činu (která nahradila vágní pojem společenské nebezpečnosti ...), neměla po jeho přijetí již žádný význam, když opak je pravdou, neboť tato materiální kritéria se v typové podobě uplatňují v legislativním procesu, a to při stanovení, jaká typová jednání – skutkové podstaty (základní, privilegované i kvalifikované) – jsou trestnými činy a s jakou trestní sazbou, jakož i v rámci výkladu trestního zákoníku při uplatnění zásady subsidiarity trestní represe a z ní vyplývajícího principu „ultima ratio“ (§ 12 odst. 2), a dále samozřejmě i při ukládání trestů za formálně vymezené trestné činy (přečiny a zločiny), kde se kritéria povahy a závažnosti činu vymezená v § 39 odst. 2 osnovy trestního zákoníku uplatní jako základní kritéria pro stanovení druhu trestu a jeho výměry.“* [Důvodová zpráva k vládnímu návrhu na vydání zákona - trestní zákoník. Poslanecká sněmovna Parlamentu České republiky, 5. volební období, tisk 410/0, část č. 1/9].

K řečenému recentní učebnice trestního práva hmotného mj. uvádějí: *„Materiální pojetí záleželo v tom, že definici trestného činu tvořily dvojí znaky: na jedné straně nebezpečnost činu pro společnost (materiální znak) a na druhé straně skupina formálních znaků (někteří autoři považovali za přesnější označovat toto pojetí jako materiálně-formální).“* [Pavel Šámal a kol.: Trestní právo hmotné. 7. vyd. Praha 2014, s. 89] a *„Předchozí právní úprava byla založena na kombinovaném, tzv. materiálním (materiálně-formálním, formálně-materiálním) pojetí trestného činu. Jednalo se o koncepci, podle které byl trestný čin tvořen dvěma současně přítomnými znaky. Aby se jednalo o trestný čin, musely*

být zároveň splněny dvě podmínky: čin musel vykazovat znaky uvedené v zákoně (formální podmínka) a současně musel být nebezpečný pro společnost (materiální podmínka). Obě podmínky musely být splněny zároveň. Formální a materiální podmínky trestnosti činu nebylo možné vzájemně nahrazovat (srov. č. 20/1998 Sb. rozh. tr.). Pokud čin nesplňoval prvou nebo druhou podmínku, nešlo o trestný čin. ... Při posuzování každého jednotlivého jednání (skutku, činu) se tedy nejprve zjišťovalo, zda čin naplňuje znaky uvedené v zákoně, a teprve poté, je-li tomu tak, zda je v konkrétním případě nebezpečný pro společnost natolik, aby se jednalo o trestný čin. Materiální znak trestného činu, tj. nebezpečnost činu pro společnost a její stupeň, se používaly jako určitý korektiv, s jehož pomocí se odstraňovaly tvrdosti zákona při řešení otázky trestnosti konkrétního trestného činu. Trestným činem bylo pouze takové jednání, které se jevilo hodným trestu pro jeho zvláštní společenskou nebezpečnost (škodlivost) a které současně naplňovalo znaky uvedené v zákoně. Samotné označení určitého jednání zákonodárcem za trestné ještě nestačilo.“ [Jiří Jelínek a kol.: Trestní právo hmotné. Obecná část. Zvláštní část. 4. vyd. Praha 2004, s. 139-140].

Trestní právo tedy trestním zákoníkem z roku 2009 přešlo od 1. 1. 2010 na formální pojetí trestného činu. Je tak otázkou, zda také pro současné správní trestání, pro něž 1. leden 2010 sám o sobě žádný mezník nepředstavuje, se má společenská škodlivost uplatňovat jen v legislativním procesu a při ukládání sankcí za správní delikty nebo v celém svém dřívějším rozsahu. Posun v soudním trestání ovšem nepochybně vede k požadavku určité opatrnosti i ve správním právu trestním.

Některé aspekty této komplikované otázky bude nutno přenechat teorii správního práva. Zásadní tu je, že v trestním právu se v rámci přechodu na formální pojetí trestného činu provedlo upřesnění skutkových podstat trestných činů, kdežto ve správním trestání se nepřistoupilo k žádnému jednorázovému zásahu do skutkových podstat správních deliktů, ale jejich precizace je záležitostí průběžnou. Se zbývajícimi aspekty uvedené složité otázky je na místě se vyrovnat za použití dosavadních výsledků soudní praxe.

Ohledně materiálního znaku skutkové podstaty Nejvyšší správní soud v minulosti zaujal a i po 1. 1. 2010 potvrdil tento názor: „Lze obecně vycházet z toho, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Z tohoto závěru však nelze dovodit, že by k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty přestupku došlo vždy, když je naplněn formální znak přestupku zaviněným jednáním fyzické osoby. Pokud se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží takové další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek.“ (rozsudek ze dne 14. 12. 2009, čj. 5 As 104/2008-45, rozsudek ze dne 6. 1. 2012, čj. 5 As 106/2011-77, a rozsudek ze dne 27. 9. 2012, čj. 1 As 118/2012-23).

Citovaný právní názor se, jak vidno, týká přestupků, není zde však racionálního důvodu, proč by nemohl být *per analogiam* vztažen také na ostatní správní delikty.

V naznačeném ohledu je tedy nutno při správním trestání rozlišovat dvě skutečnosti: tak významné okolnosti, které vylučují, aby určitým jednáním byl porušen nebo ohrožen zájem společnosti, a takové další okolnosti, které „jen“ snižují závažnost správního deliktu (zejména způsob jeho spáchání a jeho následky). Jejich rozdílné právní důsledky jsou pak nábíledni: vyjeví-li se – vcelku výjimečně – prvé z těchto okolností, nemůže být shledána

odpovědnost za správní delikt, zatímco zjistí-li se – relativně často – některé z druhé skupiny okolností, je k tomu třeba přihlídnout toliko při určení výše sankce.

V přezkoumávané věci žalobce nesplněním zákonem stanovené povinnosti závažným způsobem ztížil dozorovému orgánu provedení opatření a uplatnění postihu vůči prodávajícímu, který měl nabízet a skladovat větší množství výrobků porušujících některá práva duševního vlastnictví. K okolnostem shora vymezeného jednání žalobce se v daném případě nepřidružily žádné významné okolnosti, které by vylučovaly, aby takovým žalobcovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, a proto zcela jistě došlo k naplnění materiálního znaku správního deliktu.

Podle § 24b odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele se při určení výměry pokuty přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán.

K výši pokuty správní orgán prvního stupně v rozhodnutí ze dne 2. 6. 2016, čj. ČOI 69129/16/2200, uvedl zejména to, že jelikož se společnost protiprávního jednání dopustila způsobem pro daný typ správního deliktu typickým, správní orgán způsob spáchání správního deliktu nehodnotil ani ve prospěch ani v neprospěch účastníka řízení. Správní orgán při určení výše pokuty vycházel z toho, že se společnost správního deliktu dopustila z nedbalosti. Rozsah následků správního deliktu správní orgán spatřuje ve ztěžování výkonu kontroly, když na základě porušení povinnosti provozovatele tržnice nedošlo k identifikaci prodávajícího, který se v prodejním stánku F 10 dopustil dne 12. 9. 2014 protiprávního jednání naplňujícího skutkovou podstatu správního deliktu podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele, tedy porušení zákazu používání nekalých obchodních praktik podle § 5 odst. 2 téhož zákona. Vzhledem k množství zjištěných padělků (914 kusů) se jednalo o správní delikt s vysokou mírou společenské nebezpečnosti, tedy o správní delikt závažný. V této souvislosti lze hodnotit i jednání účastníka tohoto řízení jako závažné. Správní orgán v rámci úvah nad výší ukládané pokuty jako k polehčující okolnosti přihlédl k tomu, že se u účastníka řízení jednalo o první kontrolní zjištění v oblasti vedení evidence podle § 14a zákona o ochraně spotřebitele. Závažnost správního deliktu hodnotí správní orgán s ohledem na výše uvedené jako vysokou, čemuž odpovídá i vyměřená pokuta. Ukládaná sankce by s sebou měla nést přiměřený citelný zásah do majetkové sféry účastníka řízení, aby byl veden k důslednějšímu dodržování všech zákonných norem, kterými je při výkonu podnikatelské činnosti vázán. Postih ukládaný ve správním řízení tedy musí být znatelný a ukládaná sankce nemůže být tak nízká, aby avizovala, že protiprávní jednání je ze strany správního orgánu tolerováno a vyplatí se zákonné povinnosti nedodržovat. Porušení povinnosti ve smyslu vedení evidence prodávajících je společensky nebezpečné jednání, za které zákon o ochraně spotřebitele umožňuje uložit pokutu až do výše 5.000.000,- Kč, tj. v tomto zákoně stanovenou pokutu s druhou nejvyšší horní hranicí zákonné sazby. Jedná se tedy z pohledu zákona o typově závažný správní delikt. Pokuta je uložena s přihlédnutím na zákonná kritéria a s přihlédnutím k okolnostem polehčujícím a přitěžujícím v dolní hranici zákonného rozpětí uvedeného v § 24 odst. 12 písm. d) zákona o ochraně spotřebitele. Takto uložená pokuta se neodchyluje svou výší od pokut ukládaných správním orgánem v obdobných případech. Výše pokuty je plně v souladu se zákonem, nese v sobě nejen represivní, ale i nezbytný preventivní prvek a svou výší odpovídá zásadě přiměřenosti používané ve správním řízení.

Odvolací správní orgán k výši pokuty v rozhodnutí ze dne 10. 11. 2016, čj. ČOI 88243/16/O100/2200/16/Šte/Št, uvádí zejména to, že se zcela ztotožňuje s odůvodněním odvoláním napadeného rozhodnutí. Ve vztahu k okolnostem, za nichž byl posuzovaný správní delikt spáchán, nespátřuje odvolací správní orgán žádné mimořádné okolnosti svědčící ve

prospěch či neprospěch společnosti. Odvolací správní orgán má za to, že pokuta 100.000,- Kč, tj. 2% zákonné sazby, tedy při její samé dolní hranici, je stanovena v takové výši, aby odpovídala okolnostem posuzovaného případu a přiměla společnost k přijetí takových opatření, která by napříště již zabránila opakování vytykaného porušení zákona o ochraně spotřebitele, a dostatečně tak plnila svou represivní i preventivní funkci. Takto vyměřená pokuta je dle názoru odvolacího správního orgánu plně v souladu s veřejným zájmem na ochraně předmětným ustanovením chráněného zájmu, přičemž nepředstavuje neodůvodněný rozdíl ve srovnání se skutkově obdobnými případy. V průběhu správního řízení nevyšly najevo žádné mimořádné okolnosti nasvědčující tomu, že by společnost nebyla schopna pokutu ani při jejím rozložení do splátek uhradit. V této souvislosti lze poukázat na konstantní judikaturu (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, čj. 1 As 9/2008-133), která říká, že má-li pokuta za jiný správní delikt naplnit svůj účel z hlediska individuální i generální prevence, musí být citelným zásahem do majetkové sféry pachatele.

K tomu soud uvádí, že podle ustálené judikatury rozhodnutí odvolacího správního orgánu, kterým se odvolání zamítá a odvoláním napadené rozhodnutí potvrzuje, tvoří s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně jeden celek. V tomto celku soud nachází dostatečné a přiléhavé odůvodnění výše uložené sankce. Soud nepovažuje uloženou sankci za nepřiměřenou. Není zřejmé, proč by správní orgán nemohl poukázat na procentuální vyjádření sankce ve vztahu k maximální možné výši. Z odůvodnění rozhodnutí je zřejmé, že bylo vzato v úvahu, že žalobce je co do správního deliktu podle § 24 odst. 11 zákona o ochraně spotřebitele prvopachatelem a že údaje o prodávajícím byly správnímu orgánu dodatečně sděleny (viz str. 6 odst. 1 a str. 7 odst. 2 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně). Podle názoru soudu uložená sankce není nespravedlivá.

Lze tak shrnout, že při určení výše pokuty se přihlédne k poměrům sankcionované osoby, k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán. Tato kritéria je správní orgán povinen při ukládání pokuty zohlednit a řádně odůvodnit. Ukládání pokut za správní delikty se děje ve sféře správního uvážení (diskrečního práva) správního orgánu, tedy v zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích. Podrobit správní uvážení soudnímu přezkoumání při hodnocení zákonnosti rozhodnutí lze jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení, vybočil-li z nich nebo správní uvážení zneužil. Soud však neshledal, že by správní orgány vybočily ze zákonných mantinelů při ukládání pokuty, nebo že by jejich hodnocení kritérií pro uložení pokuty postrádalo logiku, či že by správní orgány nevzaly do úvahy všechna zákonná kritéria apod. Žalovaný správní orgán na str. 8 žalobou napadeného rozhodnutí, resp. správní orgán prvního stupně na příslušných stranách nalézacího rozhodnutí v tomto ohledu svá rozhodnutí adekvátně zdůvodnil. Porušení povinností žalobce atakovalo významný chráněný zájem – účinný boj proti nabízení a skladování výrobků porušujících některá práva duševního vlastnictví.

Na rozdíl od žalobce nedošel soud k tomu, že by v přezkoumávané věci byla ustanovení o řízení před správním orgánem porušena tak, že to mohlo mít (nebo dokonce mělo) vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé. Správní orgány tu respektovaly zásadu materiální pravdy zakotvenou v § 3 správního řádu. Správní orgány zde dbaly i ust. § 52 věty druhé správního řádu [„Správní orgán ... vždy provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci.“] a ust. § 50 odst. 3 věty druhé téhož zákona [„V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.“] a zásady volného hodnocení důkazů (podkladů pro vydání rozhodnutí) zakotvené v § 50 odst. 4

uvedeného zákona. V daném případě správní orgány neporušily ani ust. § 2 odst. 3 a § 4 odst. 2 a 4 správního řádu.

VII. Celkový závěr a náklady řízení

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Jelikož na základě výše uvedené argumentace neshledal žalobu důvodnou, podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ji rozsudkem zamítl.

Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný správní orgán však žádné náklady řízení neuplatnil, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 17. ledna 2018

JUDr. PhDr. Petr KUČHYNKA, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost: K.